

COLLEEN HOOVER

**UIT
ZON
DER
LIJK**

Leven in
een huis vol
geheimen

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Van deze auteur verschenen eerder bij
Uitgeverij Zomer & Keuning

Nooit meer
9 november
Onvoorwaardelijk
Oprecht
Misschien nooit
Misschien ooit
Sterrenregen
Sterrenhemel

Colleen Hoover

UITZONDERLIJK

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401914307

ISBN e-book 9789401914314

NUR 285

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Without Merit*
door Atria Books, a division of Simon & Schuster, Inc., New York, USA

Vertaling Jeannet Dekker

Omslagontwerp B'ij Barbara

Omslagfoto © Claude Gariepy

Vormgeving binnenwerk Andries Mol, studio-mol.com

Illustraties binnenwerk Brandon Adams

www.zomerenkeuning.nl

www.colleenhoover.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved

Dit boek is voor Cale Hoover. Ik ben je moeder en ik hou van je. Soms heb ik de overweldigende neiging om je in noppenfolie te wikkelen en tegen de wereld te beschermen, maar ik heb ook de overweldigende neiging om de wereld in noppenfolie te wikkelen en tegen jou te beschermen. Want ik weet dat jij die wereld op een dag op z'n kop gaat zetten.
Ik kan niet wachten.

I

Ik heb een indrukwekkende verzameling trofeeën die ik niet heb gewonnen. De meeste heb ik bij kringloopwinkels of op rommelmarkten gekocht. Twee heb ik er van mijn vader gekregen toen ik zeventien werd, en ik heb er maar eentje gestolen.

Mijn gestolen trofee vind ik denk ik de minst leuke. Die heb ik uit de slaapkamer van Drew Waldrup meegenomen, vlak nadat hij het uitmaakte. We gingen al twee maanden met elkaar en dat was de eerste keer dat hij zijn handen helemaal onder mijn shirt mocht stoppen. Ik bedacht net hoe fijn dat voelde toen hij opeens naar me omlaagkeek en zei: ‘Ik geloof niet dat ik nog verkering met je wil, Merit.’

Daar zat ik dan, te genieten van zijn hand op mijn tiet, en hij dacht er al die tijd alleen maar aan dat hij zijn hand nooit meer op mijn tiet wilde leggen. Ik kroop onbewogen onder hem vandaan en stond op. Nadat ik mijn shirt had rechtgetrokken liep ik naar zijn boekenkast om de grootste beker te pakken die er stond. Hij zei geen woord. Als hij me dan toch dumpte met zijn hand onder mijn shirt, dan mocht ik daar volgens mij op zijn minst een trofee voor krijgen.

Die trofee, die hij had gewonnen op het regionale kampioenschap football, vormde het begin van mijn verzameling. Vanaf dat moment nam ik elke keer als er iets rottigs gebeurde een trofee mee van een rommelmarkt of uit een kringloopwinkel.

Gezakt voor mijn rijbewijs? Eerste plaats bij het kogelstoten.

Niet gevraagd voor het schoolfeest? Beste cast van een eenakter.

Mijn vader die zijn maîtresse een aanzoek deed? Kampioen peanutbal.

Het is twee jaar geleden dat ik die eerste trofee stal. Ik heb er nu twaalf, al zijn er veel meer dan twaalf rottige dingen gebeurd sinds Drew Waldrup het uitmaakte. Het is alleen opvallend lastig om ongewenste trofeeën te vinden. Daarom sta ik nu in de plaatselijke antiekzaak naar een beker te staren die goed was voor de zevende plaats bij een missverkiezing en die ik al wil hebben sinds ik hem een halfjaar geleden voor het eerst zag. Hij is bijna een halve meter hoog en is in 1972 uitgereikt tijdens Boots and Beauties in Dallas.

Ik vind hem leuk vanwege de belachelijke naam van die verkiezing, maar ik wil hem hebben vanwege het vergulde vrouwenfiguurtje bovenop. Ze draagt een baljurk, een tiara en een paar laarzen met sporen. Alles eraan is even absurd, zeker het prijskaartje van vijftachtig dollar. Maar ik ben al aan het sparen sinds ik die beker voor de eerste keer zag en ik heb er nu eindelijk genoeg geld voor.

Ik pak de trofee en wil me net omdraaien om naar de kassa te lopen wanneer ik op de eerste verdieping van de winkel een jongen zie staan. Hij leunt op de balustrade en staat naar me te kijken. Zijn kin rust ontspannen in een van zijn handen, alsof hij er al een tijdje zo bij staat. Hij glimlacht zodra we oogcontact maken.

Ik glimlach terug, al is dat niet echt iets voor mij. Ik ben geen type voor geflirt en ik ben zeker geen type dat erop ingaat als iemand met mij flirt. Maar zijn glimlach is vriendelijk en hij staat niet eens op dezelfde verdieping als ik, dus ik ben niet bang voor een mogelijk gênante situatie.

‘Wat ben je aan het doen?’ roept hij.

Als vanzelf kijk ik over mijn schouder om te zien of hij het tegen een ander heeft. Misschien kijkt hij helemaal niet naar mij en praat hij tegen iemand achter me. Maar afgezien van een moeder die moedig genoeg is om samen met haar kleine zoontje een antiekwinkel binnen te stappen zie ik niemand in mijn buurt staan. En de vrouw en het kind kijken allebei de andere kant op, dus hij moet het wel tegen mij hebben.

Ik kijk weer naar hem op en hij glimlacht nog steeds naar mij. ‘Ik koop een trofee!’

Ik geloof dat ik zijn lachje wel leuk vind, maar hij staat iets te ver weg om te kunnen zeggen of hij aantrekkelijk is. Zijn zelfverzekerdheid is dat in elk geval wel. Hij heeft donker haar dat een beetje ongelijk is en in de war zit, maar daar mag ik niks over zeggen omdat ik mijn eigen haar volgens mij sinds gistermorgen niet meer heb geborsteld. Hij draagt een grijze hoodie met de mouwen opgestroopt tot boven zijn ellebogen. Zijn armen zijn bedekt met tattoos, maar ik kan van deze afstand niet zien wat die voorstellen. Hij lijkt me iets te jong en iets te getatoeëerd voor iemand die op een doordeweekse ochtend tussen het antiek snuffelt, maar wie ben ik om daar wat van te zeggen? Ik zou nu ook op school moeten zitten.

Ik draai me om en doe net alsof ik verderga met rondsnuffelen, maar ik voel dat hij nog steeds naar me kijkt. Dat probeer ik te negeren, maar af en toe kijk ik even op om te zien of hij er nog staat.

Hij staat er nog.

Misschien werkt hij hier en hangt hij daarom in de winkel rond, maar dat verklaart nog niet waarom hij naar mij blijft te kijken. Als dit zijn manier van flirten is, dan is het wel een rare. Maar helaas voel ik me aangetrokken tot ongewoon en raar. Al die tijd dat ik hier in de winkel rondsnuffel, dwing ik mezelf om te doen alsof dit me koud laat, maar het laat me

helemaal niet koud. Bij elke stap die ik zet, voel ik zijn blik. Een blik zou niets moeten wegen, maar nu ik weet dat hij naar me kijkt, voelen mijn voetstappen zwaarder. Zelfs mijn buik voelt zwaarder.

Ik heb alles in de winkel al bekeken, maar ik wil nog niet afrekenen en naar buiten lopen. Ik vind dit spelletje veel te leuk.

Ik zit op een erg kleine openbare school in een erg klein plaatsje. En als ik 'klein' zeg, reken ik nog ruim. Er zitten gemiddeld twintig leerlingen in een jaar. Niet in een klas, in een heel leerjaar.

Mijn complete eindexamenklas telt tweeëntwintig leerlingen. Twaalf meisjes en tien jongens. Bij acht van die jongens zit ik al sinds mijn vijfde in de klas. Dat beperkt de mogelijkheden tot daten aanzienlijk. Het valt niet mee om iets aantrekkelijks te ontdekken aan iemand die je al sinds je vijfde bijna dag in, dag uit hebt gezien.

Maar ik heb geen idee wie die jongen is die nu zo naar me staat te kijken. En dat betekent dat ik hem bij voorbaat al aantrekkelijker vind dan welke jongen op school dan ook, simpelweg omdat ik hem niet ken.

Ik blijf even staan in een gangpad dat hij vanaf zijn plek duidelijk kan zien en doe net alsof ik belangstelling heb voor een van de bordjes op de plank. Het is een oud, wit bordje met het opschrift KRIKKEN en een pijl die naar rechts wijst. Ernaast staat een oud bord dat zo te zien van een garage afkomstig is. Dat heeft als opschrift DOORSMEREN. Ik vraag me af of iemand die dubbelzinnige bordjes expres naast elkaar heeft gezet of dat het toeval is. Als ik genoeg geld had, kocht ik ze om een dubbelzinnige bordjesverzameling in mijn slaapkamer te beginnen, maar helaas is die trofeeën hobby al duur genoeg.

Het jongetje dat samen met zijn moeder door de winkel

loopt, staat nu een dikke meter bij me vandaan. Hij lijkt me een jaar of vier, vijf. Net zo oud als mijn broertje, Moby. Zijn moeder heeft al minstens tien keer tegen hem gezegd dat hij nergens aan mag komen, maar hij pakt toch het glazen varkentje op dat op de plank tegenover ons staat. Waarom voelen kinderen zich altijd aangetrokken tot breekbaar spul? Hij bekijkt het met glanzende ogen. Ik vind dat wel leuk, dat zijn nieuwsgierigheid voor hem zwaarder weegt dan naar zijn moeder luisteren. ‘Mam, mag ik deze hebben?’

Zijn moeder graaft in een volgend gangpad in een rek met oude tijdschriften en kijkt niet eens naar wat hij in zijn handen houdt. Ze zegt alleen maar ‘Nee’.

De blik van het jongetje wordt meteen doffer en hij wil het varkentje fronsend terug op de plank zetten, maar zijn greep is niet zo vast. Het varkentje glijdt uit zijn handen en valt in scherven voor zijn voeten neer.

‘Blijf staan,’ zeg ik tegen hem. Ik ben eerder bij hem dan zijn moeder en buig me voorover om de scherven op te rapen.

Zijn moeder trekt hem opzij en zet hem een meter verder neer, weg van het glas. ‘Nate, ik zei toch dat je overal van af moest blijven!’

Ik kijk even naar het jongetje, dat naar het gebroken beeldje staat te staren alsof hij net zijn beste vriend heeft verloren. Zijn moeder legt met een vermoeid, geërgerd gebaar haar hand op haar voorhoofd en buigt zich dan voorover om samen met mij de scherven op te ruimen.

‘Het is niet zijn schuld,’ zeg ik. ‘Ik heb het laten vallen.’

De vrouw kijkt om naar het jongetje en het jongetje kijkt naar mij. Volgens mij denkt hij dat ik hem op de proef wil stellen.

Ik knipoog naar hem voordat ze zich omdraait en zeg dan: ‘Ik zag hem niet staan. Ik botste tegen hem aan en daardoor liet hij het vallen.’

Ze kijkt verbaasd en misschien zelfs een beetje schuldig omdat ze ervan uitging dat haar zoontje het had gedaan. ‘O.’ Ze helpt me de grotere stukken glas op te rapen. De man die bij mijn binnenkomst achter de kassa stond, komt uit het niets aanzetten met een stoffer en blik.

‘Ik ruim het wel op,’ zegt hij, maar dan wijst hij naar een bordje met de tekst BREKEN IS KOPEN.

De vrouw pakt het jongetje bij de hand en loopt weg. Hij kijkt over zijn schouder en glimlacht naar me en dat maakt het zo de moeite waard om de schuld op me te nemen. Ik richt mijn aandacht weer op de man met de stoffer en blik. ‘Hoeveel kost het?’

‘Negenveertig dollar, maar ik zal je matsen met dertig.’

Ik slaak een zucht. Ik weet nog niet zo zeker of die lach van dat jongetje wel dertig dollar waard was. Ik zet mijn missverkiezingstrofee terug op zijn plaats en pak een veel goedkopere en veel minder mooie beker van de plank. Daarmee loop ik naar de kassa, waar ik het stukgefallen varken en mijn eerste prijs bij het bowlen afreken. De man geeft me het tasje en mijn wisselgeld en ik loop naar de deur. Net wanneer ik die open wil duwen, denk ik aan de jongen die me vanaf de eerste verdieping aan stond te kijken. Ik kijk even op voordat ik naar buiten loop, maar hij staat er niet meer. Om de een of andere reden voel ik me daardoor nog zwaarder.

Ik loop de winkel uit en steek de straat over, naar een van de tafeltjes bij de fontein. Ik woon al mijn hele leven in Hopkins County, maar ik kom bijna nooit op het plein. Ik weet niet waarom, want ik vind het er veel leuker sinds ze die rare bordjes hebben opgehangen die waarschuwen voor oversteekende voetgangers. Daarop staat een plaatje van een man die oversteekt, maar hij houdt zijn ene been zo ver omhoog dat het net die *silly walk* uit *Monty Python* is.

De gemeente heeft een paar jaar geleden ook twee open-

bare toiletten geplaatst. Het zijn twee glazen gebouwtjes die vanbuiten net een kubus vol spiegels lijken, maar je kunt van binnenuit wel naar buiten kijken. Het is niet echt geruststellend dat je tijdens het doen van je behoefte naar de langsrijdende auto's kunt kijken, maar ik voel me nu eenmaal aangetrokken tot ongewone dingen en ik ben waarschijnlijk een van de weinige bewoners die trots is op de vreemde toiletten.

‘Voor wie is die beker?’

Over aangetrokken tot ongewone dingen gesproken.

De jongen uit de antiekzaak staat nu naast me en ik kan met absolute zekerheid zeggen dat hij echt wel aantrekkelijk is. Zijn ogen hebben een ongewone lichtblauwe kleur en zijn daardoor het eerste wat opvalt aan hem. Ze passen helemaal niet bij zijn lichtgetinte huid en erg donkere haar. Ik staar er even naar. Volgens mij heb ik nog nooit zulk zwart haar gezien bij iemand met zulke blauwe ogen. Het brengt mij in elk geval een beetje van mijn stuk.

Hij glimlacht nog steeds naar me, net zoals hij daarnet deed van achter de balustrade in de antiekwinkel. Daardoor vraag ik me af of hij de hele tijd loopt te glimlachen. Ik hoop maar van niet, want ik vind het een fijn idee dat hij misschien wel speciaal naar mij glimlacht. Hij knikt even naar het tasje in mijn hand en opeens weet ik weer dat hij net een vraag stelde over die beker.

‘O. Die is voor mij.’

Hij houdt even zijn hoofd schuin, vermaakt of verbaasd. Het maakt me niet veel uit welke van de twee gevoelens van toepassing is, ik vind ze allebei best. ‘Je verzamelt prijzen die je niet zelf hebt gewonnen?’

Ik knik en hij moet er heel even om lachen, maar zonder geluid. Bijna alsof hij die lach voor zichzelf wil houden. Hij stopt zijn handen in zijn achterzakken. ‘Waarom zit je nu niet op school?’

Ik had niet beseft dat het zo overduidelijk is dat ik een scholiere ben. Ik leg mijn tasje op de tafel naast ons en doe mijn sandalen uit. ‘Het is mooi weer. Ik heb geen zin om opgesloten te zitten in een lokaal.’ Ik loop naar de betonnen fontein die niet echt een fontein is. Het is een plaat beton in de vorm van een ster die plat op de grond ligt. Het water stroomt vanuit gaten rondom de ster naar het midden. Ik zet mijn voet boven op een van de gaten en wacht op het water.

Het is de laatste week van oktober, dus het is te koud om met het water te spelen, zoals kinderen ’s zomers doen, maar het is niet te koud voor natte voeten. Ik vind het een fijn gevoel, het water onder mijn voetzolen. En aangezien ik geen pedicure kan betalen, moet ik het hier maar mee doen.

De jongen staat naar me te kijken, maar eerlijk gezegd raak ik daaraan gewend. Zo langzamerhand voelt hij als mijn persoonlijke en iets aantrekkelijkere schaduw. Ik kijk hem niet recht aan wanneer hij zijn schoenen uittrekt. Hij komt naast me staan en zet een van zijn voeten op de gaten.

Nu ik dichterbij hem sta, werp ik een vluchtige blik op zijn tatoos. Ik had gelijk, ze zitten alleen op zijn linkerarm. Op zijn rechterarm is er geen een te bekennen. Maar die op zijn linkerarm zijn heel anders dan ik had verwacht. Ze houden geen verband met elkaar. Eentje stelt een piepkleine broodrooster voor waaruit een snee brood steekt. Die zit aan de buitenkant van zijn pols. Bij zijn elleboog zie ik een veiligheidsspeld. Op zijn onderarm staan de woorden UW BEURT, DOKTER. Ik laat mijn blik over zijn arm gaan en hij kijkt naar zijn voeten. Ik wil hem net vragen hoe hij heet, maar dan raakt het water onverwacht mijn voet. Ik doe lachend een stap naar achteren en we kijken allebei naar het water dat naar het midden spuit.

Daarna raakt het water zijn voet, maar hij reageert niet. Hij blijft naar zijn voeten kijken totdat het water stopt en

verder stroomt naar een gat naast hem. Hij kijkt op, naar mij, maar deze keer glimlacht hij niet. Zijn uitdrukking is zo serieus dat alles in mijn borst verstrakt. Dan doet hij zijn mond open om iets te zeggen en ik hang aan zijn lippen.

‘Van al die plekken waar we kunnen zijn, zijn we hier. Op hetzelfde moment.’ Zijn toon is geamuseerd, maar zijn gezichtsuitdrukking is bijna verbijsterd. Hij schudt zijn hoofd en stapt dichterbij me toe. Dan steekt hij zijn getatoeëerde arm uit en laat hij zijn vingers over een plukje van mijn haar gaan dat is losgeraakt. Het is een intiem en onverwacht gebaar, een beetje zoals dit hele moment, maar ik vind het helemaal prima. Ik wil dat hij het nog eens doet, maar hij laat zijn arm weer zakken.

Ik kan me niet herinneren dat iemand me ooit zo heeft aangekeken als hij nu doet. Alsof ik hem fascineer. Ik weet dat we elkaar helemaal niet kennen en dat elke mogelijke connectie tussen ons waarschijnlijk verdwijnt zodra we voor het eerst echt een gesprek voeren. Dan blijkt vast dat hij een eikel is of dat hij mij raar vindt en dan wordt het gênant en zijn we blij als we elkaar nooit meer hoeven te zien. Zo gaat het meestal als ik een jongen leer kennen. Maar nu, op dit moment, nu ik niets méér van hem weet dan dat hij intense gezichten kan trekken, kan ik me voorstellen dat hij perfect is. Dat hij slim en grappig en artistiek is en respect heeft voor anderen. Want als hij de perfecte jongen zou zijn, heeft hij al die eigenschappen. Zolang hij hier voor me staat, ben ik er tevreden mee om te denken dat hij zo is.

Hij stapt nog dichterbij me toe en opeens voelt het alsof ik zijn hart heb ingeslikt, want er zitten veel meer hartslagen in mijn borstkas. Zijn blik gaat naar mijn mond en ik weet zeker dat hij me gaat zoenen. Dat hoop ik maar. En dat is raar, want ik heb letterlijk nog maar een paar zinnen met hem gewisseld, en toch wil ik dat hij me zoent. Ik stel me voor dat

hij perfect is, want dat zou betekenen dat hij waarschijnlijk ook perfect zoent.

Zijn vingers dansen vederlicht over mijn pols, maar het voelt eerder alsof hij beide vuisten stevig rond mijn longen heeft geklemd. De rillingen lopen achter zijn vingers aan over mijn arm omhoog, totdat zijn hand in mijn nek blijft liggen.

Ik snap niet dat ik erin slaag om te blijven staan met die onbetrouwbare benen van me. Ik heb mijn hoofd in mijn nek gelegd en zijn mond is vlak bij die van mij, alsof hij aarzelt. Hij glimlacht en fluistert: ‘Je begraaft me.’

Ik heb geen idee wat die woorden betekenen, maar ik vind ze fijn klinken. En ik vind het fijn dat zijn lippen vlak na die woorden heel zachtjes de mijne raken. En ik had gelijk. Het is perfect. Zo perfect dat het net zo’n oude film lijkt waarin de mannelijke hoofdrolspeler zijn hand op de rug van de vrouw legt om haar naar zich toe te trekken en zij haar lichaam kromt als de letter C onder de druk van zijn kus. Zo is het precies.

Hij trekt me naar zich toe en zijn tong glijdt over mijn lippen. En net als in de film bungelen mijn armen langs mijn zij, totdat ik doorheb dat ik heel graag met hem mee wil doen en hem eindelijk terug begin te zoenen. Hij smaakt naar ijs met muntsmaak. Dat is perfect, want die smaak scoort bij mij momenteel heel hoog. Dit is bijna lachwekkend, een vreemde jongen die me zoent alsof ik het laatste onderdeel op zijn bucketlist ben. Ik vraag me af wat hem hiertoe heeft aangezet.

Hij legt nu allebei zijn handen rond mijn gezicht, alsof we vandaag nergens anders hoeven te zijn. Hij heeft geen haast met zijn zoen en het kan hem duidelijk niet schelen wie ons kan zien, want we staan midden op het plein en er hebben al twee mensen naar ons geclaxonneerd.

Ik sla een van mijn armen om zijn nek en besluit hem zo

lang als hij wil zijn gang te laten gaan, want ik hoef nu toch nergens anders naartoe. En als dat wel zo was, had ik mijn plannen meteen omgegooid.

Een van zijn handen glijdt door mijn haar en op hetzelfde moment spat het water op onder mijn voet. Ik slaak een gillette omdat het zo onverwacht is. Hij lacht, maar houdt niet op met zoenen. Nu zijn we allebei doorweekt omdat mijn voet het gat niet helemaal bedekt, maar het kan ons geen van beiden iets schelen. Het maakt deze zoen alleen maar belachelijker.

En wat het nog belachelijker maakt, is zijn telefoon, want natuurlijk wordt hij juist nu gebeld. Natuurlijk. Het was veel te perfect.

Hij trekt zich terug en de blik in zijn ogen is tegelijkertijd verzadigd en uitgehongerd. Hij haalt zijn telefoon uit zijn zak en kijkt ernaar. ‘Ben je je telefoon kwijt of is dit een grap?’

Ik haal mijn schouders op, want ik heb geen idee wat hier grappig aan kan zijn. Dat ik het goed vind dat hij me zoent? Dat iemand hem juist tijdens die zoen belt?

Hij lacht en houdt het toestel tegen zijn oor. ‘Hallo?’ De glimlach verdwijnt van zijn gezicht en nu ziet hij er alleen nog maar verdwaasd uit. ‘Met wie spreek ik?’ Hij wacht een paar tellen en trekt dan de telefoon van zijn oor om er nogmaals naar te kijken. ‘Ik meen het, is dit een grap of zo?’

Ik weet niet of hij het tegen mij heeft of tegen degene aan de andere kant van de lijn, dus ik haal opnieuw mijn schouders op.

Hij houdt de telefoon tegen zijn oor en zet een stap bij me vandaan. ‘Met wie spreek ik?’ vraagt hij nogmaals. Hij lacht nerveus en legt zijn hand in zijn nek. ‘Maar... je staat hier vlak voor me.’

Zodra ik dat hoor, voel ik de kleur uit mijn gezicht weg-trekken. Alle kleuren uit mijn lijf vloeien – op dit bespotte-

lijke moment met zomaar een jongen – naar mijn voeten en veranderen me in een tweederangskopie van Honor Voss. Mijn tweelingzus. Het meisje dat overduidelijk aan de andere kant van de lijn hangt.

Ik sla mijn hand voor mijn gezicht en draai me om, zodat ik mijn schoenen en mijn tas kan pakken. Hopelijk kan ik heel veel afstand tussen ons scheppen voordat hij erachter komt dat het meisje dat hij net stond te zoenen niet Honor is.

Niet te geloven dat dit echt gebeurt. Ik heb net met de vriend van mijn zus gezoend.

Dat deed ik natuurlijk niet expres. Ik had wel het idee dat ze sinds kort misschien iemand had, want ze gaat de laatste tijd vaak uit, maar hoe kon ik weten dat hij dat was? Ik ga ervandoor, maar ik ben nog niet ver of ik hoor hem al achter me aan rennen.

‘Hé!’ roept hij.

Daarom stond hij in de winkel naar me te kijken. Hij dacht dat ik haar was. Daarom vroeg hij waarom ik niet op school zit, want als hij Honor goed genoeg kent om haar te zoenen, dan weet hij dat Honor nooit zal spijbelen.

Nu valt het allemaal op zijn plaats. Dit was geen willekeurige connectie tussen twee vreemden. Hij zag mij voor een ander aan en ik was zo dom om niet meteen te snappen wat er aan de hand was.

Ik voel dat hij me bij mijn elleboog pakt. Ik kan niets anders doen dan me omdraaien en hem aankijken, want ik moet hem duidelijk maken dat Honor hier nooit iets over mag horen. Onze blikken kruisen elkaar en hij kijkt me niet langer aan alsof ik hem ongelooflijk weet te boeien. Hij kijkt naar zijn telefoon, naar mij en dan weer naar zijn telefoon, en hij zegt: ‘Het spijt me echt verschrikkelijk. Ik dacht dat je...’

‘Dat dacht je verkeerd,’ snauw ik, hoewel het een logische vergissing was.

Honor en ik zijn een eeneiige tweeling, maar als hij mijn tweelingzus een beetje kent, weet hij dat ze nooit de deur uit zou gaan zoals ik er nu bij loop. Ik ben niet opgemaakt, mijn haar zit in de war en ik heb dezelfde kleren aan als gisteren.

Hij steekt zijn telefoon terug in zijn zak, maar het ding rinkelt opnieuw. Hij haalt hem tevoorschijn en ik zie dat Honors naam op het scherm knippert.

Ik pak de telefoon van hem af en strijk met mijn vinger over het scherm. ‘Hoi.’

‘Merit?’ Honor lacht. ‘Wat is er aan de hand? Wat moet jij met Sagan?’

Sagan? Zelfs zijn naam is perfect.

‘Niks. Ik... kwam hem toevallig tegen. Hij dacht dat ik jou was, maar toen belde je en... laten we zeggen dat hij nogal in de war is.’ Terwijl ik dit allemaal zeg, kijk ik Sagan recht aan. Hij kijkt terug en probeert de telefoon niet eens van me af te pakken.

Honor lacht weer. ‘Wat grappig. Ik wou dat ik zijn gezicht had kunnen zien.’

‘Onbetaalbaar,’ zeg ik broodnuchter. ‘Maar je kunt je vriendje voortaan beter waarschuwen dat je een tweelingzus hebt.’ Ik geef Sagan zijn telefoon terug. Ik doe een paar stappen naar achteren en hij blijft met de telefoon in zijn hand staan, niet in staat om zijn blik van me los te maken. ‘Vertel haar niet wat er net is gebeurd,’ fluister ik. ‘Vertel dat aan niemand. Nooit.’

Hij knikt aarzelend. Zodra ik de bevestiging heb dat hij niets tegen Honor zal zeggen, draai ik me om en loop ik weg. Ik kan me niks gênanters voorstellen dan dit. Helemaal niks.

‘Ik ben in mijn leven al heel wat rare mensen tegengekomen, Merit, maar misschien ben jij wel de allervreemdste’

Merit Voss heeft het niet getroffen op liefdesgebied. Haar eerste vriendje dumpte haar met zijn handen onder haar shirt. Ze besloot toen voor zichzelf een trofee te kopen, een soort troostprijs. Sindsdien verzamelt ze trofeeën voor momenten waarop het tegenzit. Ze heeft al een behoorlijke verzameling.

Als ze net in een antiekwinkel is om een nieuwe trofee aan te schaffen, ontmoet ze een jongen die haar onmiddellijk intrigeert. Dat moet wel wederzijds zijn, want hij begint haar zomaar te zoenen. Maar vlak na die kus krijgt hij een telefoontje van Honor, Merits tweelingzus. Zijn vriendin. Oei.

Uitzonderlijk gaat over Merit en haar nogal vreemde familie, waar zij beter in blijkt te passen dan ze zelf zou willen. Oké, dus misschien is ze ook wel een beetje raar. Maar wat is dat eigenlijk, raar? En waarom zou je normaal willen zijn?

COLLEEN HOOVER is de auteur van *Nooit meer* en vele andere bestsellers. Haar boeken worden wereldwijd gelezen en winnen geen troostprijzen, maar echte prijzen. Zoals de Goodreads Choice Award in de categorie Romance.

NUR 285

9 789401 914307